

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Улица устаничка број 29
К-По₂-51/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ОБЈАВЉИВАЊА ПРЕСУДЕ ОД
09.05.2012. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Након већања и гласања које је обављено дана 27.04.2012. године, суд је донео, а председник већа јавно је објавио дана 09.05.2012. године

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕСУДУ

Окривљени ПОПОВИЋ СРЕТЕН, са личним подацима као у списима предмета,

Окривљени СТОЈАНОВИЋ МИЛОШ, са личним подацима као у списима предмета,

На основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

да су:

У првој половини јула 1999. године, у контексту и у блиској вези са оружаним сукобом између оружаних снага Савезне Републике Југославије – Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије, са једне стране, и припадника наоружане војне организације „Ослободилачка војска Косова“ (ОВК или УЧК) и коалиције НАТО снага, с друге стране, који се одигравао на подручју АП Косова, започетим 24. марта 1999. године, проглашењем ратног стања, Уредбом Скупштине СРЈ, објављена у „Службеном листу СРЈ“ број 15/99,

који сукоб је трајао закључно са 26. јуном 1999. године, када је ступила на снагу одлука Скупштине СРЈ о укидању ратног стања,

као припадници стране у сукобу и то припадници Оперативно потерних група, које су формацијски припадале 124. интервентној бригади ПЈП, и то оптужени Поповић Сретен у својству командира вода ОПГ, а оптужени Стојановић Милош у својству командира одељења истог вода,

умишљајно помогли другом у извршењу кривичног дела, на начин да су кршећи правила међународног права, према ратним заробљеницима, оштећенима Битићи Илију, Битићи Аргону и Битићи Мехмету, који су били припадници Ослободилачке војске Косова, који су заробљени од стране припадника српске полиције на административној линији АП КиМ, 26. јуна 1999. године, око 13,00 часова,

нису у свему поступали на начин предвиђен одредбама члана 3 став 1, члана 13, Треће Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима из 1949. године, ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године, те противно члану 2 став 2 у вези члана 4 и 5 Допунског протокола II и члану 75 тачка 6 Допунског протокола I,

већ су 08.07.1999. године, у Прокупљу, преузели оштећене из Окружног затвора у Прокупљу, на начин да их је оптужени Милош Стојановић, по налогу свог непосредног старешине, оптуженог Поповић Сретена, службеним возилом пребацио у Наставни центар у Петровом Селу, код Кладова, где га је чекао Поповић Сретен, те су оштећене, не објашњавајући им разлоге задржавања, њихов статус, нити даљу њихову судбину и не поштујући одредбе члана 25 и 26 III Женевске конвенције, сместили и затворили у једну просторију, са металним вратима, која се налази у недовршеном објекту, која није намењена за смештај људи, у којој није било основних хигијенских и здравствених услова, санитарних уређаја, лежајева и постељине, која је била недовољно осветљена, метална врата закључали и тако их држали затворене

до 09.07.1999. године када их је оптужени Поповић Сретен, касно те ноћи, предао НН припадницима МУП-а Р Србије, који су оштећене везали жицом, тако везане угурали у службено возило и одвезли иза наставног центра, до места где се налази масовна гробница посмртних остатака цивила албанске националности одраније довежених са Косова, те су ови из ручног ватреног оружја калибра 9 мм Пара, испалили пројектиле у потиљачни део главе све тројице оштећених, наневши им повреде у виду прострелно – устрелне ране главе услед чега је код њих наступила смрт, а њихове посмртне остатке похранили у масовну гробницу, на који начин су, егзекуцијом по кратком поступку, оштећене лишили права на правилно и непристрасно суђење,

при чему су оптужени, у стању урачунљивости, били свесни да противзаконитим радњама које су предузели, преузимањем и пребацивањем оштећених из затвора у Прокупљу, смештајем у неадекватну просторију, држањем до доласка непознатих

припадника МУП РС, а Поповић Сретен, изводећи оштећене из просторије, у којој су били затворени, усред ноћи и предајући их жицом везаних руку непознатим припадницима полиције – егзекуторима, доприносе њиховом делу и омогућавају им да оштећене лише живота, па су на такво доприношење обојица и пристали,

- чиме би извршили кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника у помагању из члана 144 КЗЈ, у вези члана 24 КЗЈ.

На основу члана 258 став 3 ЗКП оштећени ██████████ се ради остваривања имовинскоправног захтева упућује на парницу.

На основу члана 265 став 1 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресуда је јавно објављена, дати су кратки разлози за доношење исте, а странке поучене о праву на жалбу и одговору на жалбу.

Током поступка није доказано да су окривљени Поповић Сретен и Стојановић Милош извршили кривично дело које им је стављено на терет последњом измењеном оптужницом. Као што се може видети из изреке пресуде, која је преписани диспозитив оптужнице, јако се тешко може разазнати која од алтернативно постављених радњи извршења кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника је окривљенима уопште стављена на терет, као и којом радњом помагања из члана 24 КЗ СРЈ су окривљени допринели и помогли НН припадницима МУП, тужилац их назива егзекуторима, да изврше наведено кривично дело. Наиме, у члану 144 КЗ СРЈ предвиђено је да онај ко кршећи правила међународног права нареди да се према ратним заробљеницима врше убиства, мучења, нечовечног поступања биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплантације, наношење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља, присиљавања на вршење службе у оружаним снагама непријатеља или лишавања права на правилно и непристрасно суђење или ко изврши неко од наведених дела казниће се казном затвора. Чланом 24 став 2 КЗ СРЈ као радње помагање у извршењу кривичног дела законодавац је предвидео давање савета или упутстава како да се изврши кривично дело, стављање учиниоцу на располагање средстава за извршење кривичног дела, отклањање

препрека за извршење кривичног дела, као и унапред обећано прикривање кривичног дела учиниоца, средстава којима је кривично дело извршено, трагова кривичног дела и предмета прибављених кривичним делом.

Ниједне од ових радњи помагања у оптужници нема. Оно што у оптужници имамо, а онако како је ми то разумемо, је да су окривљени умишљајно помогли НН припадницима у извршењу кривичног дела тако што су кршећи правила међународног права оштећене преузели из затвора и необјашњавајући им разлоге задржавања, статус и њихову даљу судбину сместили у неподесну просторију, ненамењену за смештај људи, без основних здравствених и хигијенских услова, без санитарних уређаја, лежајева и постељине, недовољно осветљене и такве држали затворене. Међутим, у овом опису недостаје нека од радњи које смо малопре прочитали, а које је законодавац предвидео за извршење наведеног кривичног дела. Да ли је тужилац оваквим описом хтео да окривљенима стави радњу нечовечног поступања или као у ранијој оптужници радњу мучења па је то пропустио, ми то не знамо, а ако је то урадио намерно нејасно је због чега је овај малопређашњи опис уопште убачен у оптужницу, када им се ово уопште и не ставља на терет.

Међутим, у наставку изреке види се да се окривљенима ставља на терет да су помогли НН полицајцима – егзекуторима да оштећене лише права на правично и непристрасно суђење и на крају да су оптужени у свим тим, за тужиоца, незаконитим радњама које су предузели, преузимањем и пребацивањем оштећених, смештај у неадекватну просторију, држањем оштећених до доласка НН припадника МУП, а окривљени Поповић и изводећи оштећене из те просторије усред ноћи и предајући их жицом везаних руку омогућили НН егзекуторима да оштећене лише живота, а на шта су обојица окривљених пристали.

Дакле, Тужилаштво за ратне злочине је оптуженима ставило на терет да су помогли НН лицима да оштећене лише права на правично и непристрасно суђење, те да су им помогли да оштећене лише живота у односу на коју радњу су поступали са евентуалним умишљајем.

Ми уопште не знамо на које суђење је тужилац мислио када га је споменуо у оптужници. Током поступка није могло бити утврђено, јер за то није ни било доказа да је уопште према оштећенима требало да се спроведе било какво друго суђење осим оног које је спроведено у прекршајном поступку. Не знамо због чега би се спроводило неко друго суђење према браћи Битићи и да ли би то суђење било због неког кривичног дела, опет због прекршаја или је можда реч о неком сасвим другом поступку. Ако је у питању неко кривично дело не знамо о ком кривичном делу је реч, те да ли би се то суђење спровело пред општинским, окружним судом или можда пак војним судом, који су у то

време постојали. У ком граду се налази тај суд где је наводно требало да буде то суђење? Ми чак не знамо ни да је покренут било какав други поступак против браће Битићи осим оног прекршајног који је правноснажно окончан. Браћа Битићи су имали своје суђење у ком је пред надлежним судом спроведен на законом заснован прекршајни поступак, изречене су им казне, које казне су оштећени издржали.

Што се тиче друге радње, да су окривљени помогли НН лицима у убиству браће Битићи, за то није постојао ниједан доказ ни за окривљеног Поповића, нити знамо на који начин је то помогао осим што је поступао по наредби свог претпостављеног генерала [REDACTED], а камоли за окривљеног Стојановића који та лица није ни видео и уопште није ни био у кампу када су НН лица дошла и одвела браћу Битићи.

Укратко ћу објаснити шта је суд утврдио да се догодило. Све је почело дана 26.06.1999. године када су тројица браћа Битићи Аргон, Или и Мехмет, који су амерички држављани, покушали да помогну породицама [REDACTED], који су их замолили да их превезу преко територије Косова и Метохије да би се иселили у ужу Србију, с обзиром да им пролазак кроз подручје Косова и Метохије није био безбедан, као што им није био безбедан ни њихов даљи боравак у Призрену. Браћа Битићи на то пристају и са два аутомобила из Призрена преко територије Аутономне Покрајине Косова и Метохије превозе та лица у намери да их оставе код границе са ужом Србијом, међутим, видно обележене административне границе између Косова и Метохије с једне стране, и уже Србије с друге стране, нема и како ни сами оштећени нису добро познавали тај крај, јер су живели у Америци, уместо до административне границе улазе дубље у територију Србије и наилазе на контролни пункт МУП РС код места Рударе где их полицајци заустављају, легитимишу, претресају, установљавају да се ради о странцима који немају путне исправе, због чега су приведени у СУП у Прокупљу, где браћа Битићи постају предмет интересовања и других служби МУП који су са њима обавили информативни разговор. Против њих је поднета прекршајна пријава због прекршаја илегалног преласка државне границе, изведени су пред судију за прекршаје у Куршумлији и кажњени казном затвора у трајању од 15 дана, а одмах сутрадан дана 27. јуна спроведени на издржавање казне у Окружни затвор у Прокупљу. О прикупљеним информацијама и обавештењима радници СУП који су обављали разговоре са оштећенима прослеђују исти вишим инстанцама и то одлази све до појединих управа у Београду, па чак и до тадашњег министра полиције Влајка Стоиљковића. Нешто пре него што им је истекла казна браћа Битићи подносе молбу за условни отпуст и због доброг владања иста се молба усваја и они 08. јула 1999. године бивају пуштени са издржавања казне. Дан пре него што су браћа Битићи

требали да напусте затвор генерал [REDACTED] - начелник Ресора јавне безбедности МУП РС зове путем телефона Наставни центар у Петровом Селу где се налази окривљени Поповић Сретен – помоћник команданта Наставног центра, с обзиром да је командант Наставног центра [REDACTED] на годишњем одмору. Генерал [REDACTED] наређује окривљеном Поповићу да ангажује неколико припадника своје јединице да би отишли у затвор у Прокупље сутрадан и приликом изласка браћу Битићи из затвора исте преузели и спровели до кампа у Петровом Селу где треба да буду задржани до доласка припадника МУП који би их преузели. Да се ради о добро организованог акцији јасно је из тога да је о свему томе обавештен начелник Одељења полиције у Прокупљу и Окружни затвор у Прокупљу који контактирају и догаварају се да се браћа Битићи не отпусте са издржавања док их не преузму радници МУП који треба да дођу по њих. Поступајући по наредби свога старешине генерала [REDACTED], тада другог човека МУП РС, окривљени Поповић зове другоокривљеног Стојановића, који располаже службеним возилом МУП које је раније одузето у Приштини, да ангажује још двојицу припадника јединице да оду до затвора у Прокупљу и спроведу задату наредбу. Стојановић ангажује [REDACTED] и сва тројица заједно службеним возилом марке «Голф» одлазе до зграде затвора у Прокупљу, где браћа Битићи чекају да буду отпуштена са издржавања казне и одмах након изласка из круга затвора њих тројица заједно са још једним неидентификованим радником МУП, који је дошао са белим ципом марке „Мицубиши Пајеро“, преузимају браћу Битићи и одвозе их у камп у Петровом Селу, тако што се браћа Битићи превозе са наведеним ципом, а окривљени Стојановић са [REDACTED] их прате у „Голфу“ и тако их доводе у Наставни центар у Петровом Селу код Кладова. У међувремену, Поповић је припремио једну просторију за смештај браће Битићи, ради се о једном приручном магацину, где се налази чесма са водом, канализациони отвор, два прозора са решеткама и још један прозор са решеткама на металним вратима, поставља импровизоване лежајеве од дасака и ставља им ћебад. По изјави Поповића, то је најбоља могућа просторија у коју је могао да смести браћу Битићи, с обзиром да се у току дана и вечери чекао долазак припадника МУП који су требали да обаве обуку. Сутрадан га генерал [REDACTED], Поповић га информисе да је задатак извршен и да су тројица браће Битићи у кампу, а генерал [REDACTED] га обавештава да ће у току дана или вечери доћи припадници полиције да преузму оштећене на даљи поступак. То се и догодило исте вечери нешто мало пре поноћи. У камп долази црни затамљени цип са припадницима МУП којима окривљени Поповић предаје браћу Битићи и они их одвозе у непознатом

правцу. После скоро 2 године браћа Битићи су пронађени у једној од две масовне гробнице која се налази изнад кампа у Петровом Селу, у шуми, у којима се налазе и други цивили албанске националности. Гробница у којој су пронађени браћа Битићи обележена је са ПС-1, а браћа су пронађена уредно поређана један поред другог, везаних очију, лишени живота, тако што су погођени метком у потиљачни део главе. При томе су двојица браће била жицом везаних руку.

У оптужници је наведено да је кривично дело извршено у првој половини јула 1999. године у контексту и у блиској вези са оружаним сукобом, те да је наведени оружани сукоб трајао од 24. марта 1999. године проглашењем ратног стања па све до 26.06.1999. године, када је ступила на снагу одлука Скупштине СРЈ о укидању ратног стања. Не може се прихватити тврдња тужилаштва да је оружани сукоб трајао до 26.06.1999. године, те да је он престао доношењем одлуке Скупштине СРЈ. По мишљењу суда, не може се време почетка, трајање и крај оружаног сукоба везивати за одлуку Скупштине. Наиме, оружани сукоб постоји свуда где се прибегло оружаном сили између држава или продуженом оружаном насиљу између власти и организованих наоружаних група или пак између таквих група и унутар једне државе. За примену закона и обичаја рата довољно је да се злочин десио у периоду између почетка општих непријатељстава и закључења мира, односно проналажења мирног решења. Као датум престанка непријатељства на Косову и Метохији узима се 20. јун 1999. године, када је 11 дана након Кумановског споразума окончано повлачење српских снага, а ОВК је потписала документ којим се обавезала на демобилизацију. Због тога се као крај оружаног сукоба и престанак непријатељства не може узети одлука Скупштине или неког другог државног органа, већ једноставно то зависи од тога кад је закључен мир, односно када су престала непријатељства и постигнуто мирно решење, то јест од ситуације на терену, а не од одлуке државних органа. Да ли то значи да није донета одлука о проглашењу ратног стања да онда оружаног сукоба није ни било или да у случају да није донета одлука о престанку ратног стања оружани сукоб и даље траје. Одговор је не, а по мишљењу суда, одлука Скупштине о престанку ратног стања је битна због неких политичких, дипломатских, економских, правних и других разлога, као и због престанка примењивања неких уредби које су донете приликом проглашења ратног стања, а који су били важни за функционисање државе током оружаног сукоба. Уосталом, судска пракса највиших судских инстанци ове земље, као и Хашког трибунала неспорно узима 20.06.1999. године као датум престанка непријатељства на Косову и Метохији. Због тога суд сматра да није доказано да се све ово догодило у контексту или блиској вези са оружаним сукобом, јер

прва половина јула је читав месец дана после потписивања Кумановског споразума, то је знатно после закључења мира на Косову.

Статус оштећених као ратних заробљеника директно је везан за оружани сукоб и престанак непријатељства, јер ако је датум престанка непријатељства 20. јун 1999. године, који датум није споран, онда са тим датумом престанка непријатељства престају да постоје и непријатељи. Чланом 4 Треће Женевске конвенције, то је Женевска конвенција о поступању са ратним заробљеницима, предвиђено је да су ратни заробљеници лица која су пала под власт непријатеља и припадници су оружаних снага једне стране у сукобу, као и припадници милиција и добровољачких јединица који улазе у састав тих снага и тако даље. У конкретном случају, браћа Битићи дана 26.06.1999. године нису били борци нити су припадали било којој категорији лица предвиђени чланом 4 наведене Женевске конвенције. Такође, они нису ни били лица која су пала под власт непријатеља, јер су непријатељства потписивањем Кумановског споразума престала, па стога није било више непријатеља, а браћа Битићи нису били ни у каквој војној, борбеној операцији нити су у ужу Србију ушли као припадници ОВК, већ је њихов циљ и задатак био крајње хуман, а то је да помогну двома ромским породицама да се безбедно извуку са подручја Косова и Метохије и да своје уточиште нађу у ужој Србији. Браћа Битићи приликом хапшења и затварања нису имали никакву униформу, наоружање или било какву војну опрему која би било кога навела на закључак да су они прешли административну границу у некој оружаном или војној акцији. Чак штавише и сам тужилац у својој оптужници наводи да су браћа Битићи пре „заробљавања” били припадници ОВК. Саму чињеницу да Трећа Женевска конвенција траје до коначног ослобођења тих лица и повратка у домовину тужилац користи да њихов статус као ратних заробљеника продужи и после престанка оружаних сукоба, што се у конкретном случају не може применити. Браћа Битићи 26.06.1999. године нису пала под власт непријатеља, јер су непријатељства престала, а тог 26.06, чак иако су раније били чланови ОВК, они су престали да буду.

Нема ниједног доказа који наводи на закључак нити из кога се утврђује да су окривљени Поповић и окривљени Стојановић знали да су браћа Битићи ратни заробљеници. Нема ниједног доказа да је код оптужених постојала свест да су оштећени ратни заробљеници и све радње које према њима предузима од тренутка преузимања браће Битићи из затвора у Прокупљу, па до коначне предаје тих лица НН припадницима МУП, врше управо према ратним заробљеницима. Оптужени Поповић и Стојановић уопште не знају ко су браћа Битићи. Оптужени Поповић прима наређење од [REDACTED] који му не спомиње да се ради о ратним заробљеницима, већ напротив да са

њима треба да поступа као са грађанима, нити му то спомиње касније када је разговарао телефоном са њим, због чега ни оптужени Поповић не може такву информацију да пренесе оптуженом Стојановићу, јер ни он то сам не зна. Окривљени Стојановић, када са другим припадницима МУП преузима браћу Битићи из затвора, не добија било какву документацију везану за статус оштећених као ратних заробљеника. У разговорима са окривљенима браћа Битићи нису навела да су учествовала у оружаним сукобима, а лица која су дошла по браћу Битићи нису Поповићу рекла да се ради о ратним заробљеницима, чак ни сама браћа Битићи се ни у једном тренутку нису позвала нити су тражила да им се призна статус ратних заробљеника нити права из Женевске конвенције која су везана за ратне заробљенике. Напротив, они су као цивили прешли административну границу без икаквих војних обележја, наоружања, против њих је вођен прекршајни поступак као према грађанима и цивилним лицима и као такви су казну издржали. Немогућа је и за суд незамислива ситуација да се против ратних заробљеника води прекршајни поступак због недозвољеног преласка државне границе. Због тога суд сматра да нема доказа да су браћа Битићи заробљена 26.06, како то наводи тужилац, већ су од стране припадника МУП на контролном пункту код Рудара лишени слободе, спроведени дежурном судији за прекршаје због чега им је изречена казна затвора. Због тога суд сматра да нема доказа да нису испоштоване одредбе члана 25 и 26 Треће Женевске конвенције, јер се те одредбе могу применити само на ратне заробљенике. По мишљењу суда, окривљени Поповић је сместио оштећене у просторију која је била најбоља могућа у том тренутку када се очекује долазак припадника МУП полазника курса за обуку. Од три понуђена магацинска простора једино је та просторија имала три прозора, воду и канализациони отвор, а била је и највећа по површини. Тачно је да није било санитарних уређаја, као ни постељине, али санитарне уређаје у својим спаваоницама нису имали ни припадници полиције који су долазили у Петрово Село на обуку, већ се санитарни уређај налазио у потпуно одвојеној просторији, а што се тиче постељине она у тренутку доласка браће Битићи у камп није ни била доступна окривљеном Поповићу, јер, како је навео, налазила се на прању у вешерају у Кладову, а тек је по доласку полазника курса та постељина допремљена у камп. Просторија, по мишљењу суда, је имала основне хигијенске услове, импровизоване лежајеве које је окривљени Поповић направио од дасака и ћебад коју су браћа Битићи добила, а ради се о врло осветљеној просторији која није влажна, са природном вентилацијом у виду три прозора у шта се могао уверити и председник већа приликом вршења увиђаја.

Такође није било доказа да су НН припадници МУП који су преузели браћу Битићи од окривљеног Поповића били егзекутори и лица која су их лишила живота. Неспорно је утврђено само да су они преузели браћу Битићи и одвезли се заједно са њима у правцу масовних гробница, али у том правцу води и пут преко Текије за Београд, што је по изјави генерала Ђорђевића требало да буде њихова дестинација. Нема доказа када, где и ко је извршио егзекуцију и лишио живота оштећене, нити постоји било који доказ да је то учињено исте вечери када су браћа Битићи преузета. Они су могли да буду одвезени за Београд и након извесног времена лишени живота и након чега су могли бити закопани у масовну гробницу. Нема доказа ни да је убиство браће Битићи извршено од стране припадника МУП Републике Србије, нити да је то урађено поред или у непосредној близини масовне гробнице ПС-1, јер таква тврдња тужилаштва нема потпору ни у налазу и мишљењу вештака др Вујадина Оташевића.

Поред свега овога оптужница има низ противуречности, нелогичности и нетачности. Изрека оптужнице наводи на закључак да је Поповић Сретен сам без ичије наредбе дошао на идеју да се браћа Битићи затворе у камп у Петровом Селу, јер се у оптужници уопште не спомиње да је то урађено по наредби генерала [REDACTED] надређеног окривљеном Поповићу, а што је неспорно утврђено током поступка. Неспорно је утврђено, а у оптужници се такође не спомињу ни сведоци [REDACTED], који су заједно са другоокривљеним Стојановићем били у пратњи поменутог ципа, нити се спомиње НН припадник МУП који је возио бели цип којим су браћа Битићи довежена у Петрово Село. По оптужници испада да их је окривљени Стојановић Милош сам службеним возилом пребацио у Наставни центар у Петровом Селу. Уопште је нејасно због чега тужилац само окривљеном Стојановић Милошу ставља на терет извршење наведеног кривичног дела, а не и сведоцима [REDACTED], који су преузели исте оне радње које је преузео и Стојановић Милош. Њих тројица су заједно преузели оштећене из затвора, одвезли их у Петрово Село, помогли Поповићу да их смести у ту просторију и након тога, сутрадан су сва тројица напустила Наставни центар. Оптужница је противуречна у делу који се односи на везивање руку браће Битићи са жицом, где се у претпоследњем пасусу диспозитива наводи да су оштећене жицом везали НН припадници МУП РС, а у последњем ставу да су браћа Битићи НН припадницима МУП предата са жицом везаних руку. Штавише нема ниједног доказа да су браћи Битићи критичне вечери биле везане руке, јер о томе не говори ни окривљени Поповић ни једини очевидац примопредаје браће Битићи сведок Симић, који је био стражар на стражарском месту број 1.

Окривљенима се ставља на терет да оштећенима нису објаснили разлоге задржавања, статус нити даљу њихову судбину. Јасно је да би они могли да информишу друге о тим стварима потребно је да о томе сами нешто знају, а ми немамо ниједан доказ да су они било шта од тога знали. Иако тужилац ставља на терет да они нису објаснили оштећенима разлоге задржавања, статус и њихову судбину, током поступка је утврђено супротно, да су им оба окривљена објаснили оно што су једино могли да претпоставе, а то је да ће бити депортовани, јер су страни држављани.

Због тога суд сматра да није било доказа да су окривљени извршили кривично дело које им је стављено на терет због чега су и ослобођени од оптужбе.

На крају бих истакао да пред тужилаштвом стоји један тежак задатак да открије ко је, због чега и по чијој наредби убио ова три млада човека. То су питања на која за сада нема одговора, али те одговоре дужни смо пре свега родитељима Аргона, Илија и Мехмета Битићија, њиховом брату [REDACTED] и целокупној јавности која прати ово суђење. Дубоко верујемо да нико, па ни три рођена браћа Битићи, није заслужио да своје младе животе заврши тако што би добио метак у потиљак, са повезом преко очију и жицом везаних руку и тако похрањен у масовну гробницу негде на периферији Србије.

На основу члана 258 став 3 оштећени [REDACTED] је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу, с обзиром да свој имовинскоправни захтев није определио, а подаци кривичног поступка нису пружили поуздан основ за потпуно ни за делимично пресуђење у том делу, док су трошкови поступка на основу члана 265 став 1 ЗКП пали на терет буџетских средстава суда, имајући у виду да је донета ослобађајућа пресуда.

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду – Одељења за ратне злочине, преко овог суда у року од **15** дана од дана пријема писменог отправка исте.

Имајући у виду да је донета ослобађајућа пресуда, председник већа је укинуо мере из члана 199 ЗКП, нашавши да за истим више не постоји потреба, па је у том смислу и окривљеном Поповић Сретену враћен раније одузет пасош.

Преузете пасош од судске управе.

Довршено у 12:30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА